

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **D. B.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Pod kaštany 245/10, Dejvice, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlím Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2024,
č. j. 161562/2024/KUSK/OSŽPS/NOV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Městský úřad Votice (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 18. 9. 2024, č. j. 40114/2024/SD-JH (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užívání jí provozovaného vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič měl dne 14. 8. 2023 v 11:18:01 řídit žalobcem provozované vozidlo na silnici č. I/3 v obci Miličín ve směru na Tábor. V místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km, bylo automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu SYDO Traffic Velocity, v. č. X, u vozidla reg. zn. X změřena rychlost 59 km/h, po odečtu tolerance

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

56 km/h. Nezjištěný řidič tímto porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a podle § 125f odst. 4 v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a dále podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný v záhlaví označeným napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

3. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
4. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Podstatný obsah správního spisu

5. Městská policie Votice oznámila městskému úřadu spáchání výše uvedeného přestupku řidiče, jehož totožnost není známa. Oznámení ze dne 15. 8. 2023 není podepsáno, v jeho závěru je uvedeno jméno M. P. Oznámení obsahovalo dvě fotografie vozidla (na vjezdu a výjezdu z měřeného úseku o délce 193,8 m, časový interval 11,728 s, naměřená rychlost 59 km/h), přehled provozovatelů z karty vozidla, ověřovací list rychloměru, žádost o povolení měření úsekové rychlosti ze dne 9. 12. 2021, souhlas Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 14. 12. 2021 s navrhovanými úseky měření rychlosti na území města Votice (dále jen „stanovisko policie“), veřejnoprávní smlouvu mezi městem Votice a obcí Miličín ze dne 17. 7. 2006 o výkonu úkolů obecní policie, rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2006, kterým byl udělen souhlas s touto veřejnoprávní smlouvou, a informace o měření rychlosti radarem v obci (internetové články a Votické noviny, ročník XVI, číslo 16-17/2006).
6. Dne 7. 8. 2024 žalobce obdržel příkaz, kterým jej městský úřad uznal vinným výše uvedeným přestupkem. Příkaz však byl včasným podáním odporu zrušen.
7. Městský úřad žalobce vyrozuměl o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a následně vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti němu podal žalobce odvolání, kde předně zpochybnil naplnění materiálního znaku přestupku s ohledem na to, že ke skutku došlo na komunikaci I. třídy a rychlost byla překročena jen mírně. Zpochybnil též podložení závěru o splnění podmínky § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podle které pro uplatnění odpovědnosti provozovatele vozidla nesmí být jednáním řidiče způsobena dopravní nehoda.
8. Dne 27. 12. 2024 žalovaný žalobci doručil napadené rozhodnutí, kterým jeho odvolání zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce žalobou namítá, že skutková a právní věta napadeného rozhodnutí je nesprávná, neboť neobsahuje citaci povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce neví, za jaké porušení povinnosti byl potrestán. Zdá se, že byl potrestán za překročení povolené rychlosti o 10 km/h a více, přitom ji překročil jen o 6 km/h. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku není vlastnoručně podepsáno ani není opatřeno elektronickým podpisem. Stanovisko policie k měření rychlosti nedala osoba řádně pověřená ředitelem Krajského ředitelství policie. Spis neobsahuje návod k měření a nebyl čten a žalobce se tak nemohl bránit vadě nedodržení návodu. Změřená rychlost dle žalobce nebyla společensky škodlivá. Výše pokuty není řádně odůvodněna.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Citoval nejružnější judikaturu týkající se automatického měření rychlosti. Uvedl, že neznámý řidič překročil rychlost v obci o méně než 20 km/h a o původci oznámení o přestupku není důvod pochybovat. Obecné tvrzení o nedostatečném oprávnění osoby, která podepsala vyjádření policie, nemůže vyvolat důvodné pochybnosti. Návod k obsluze rychloměru nebyl k důkazu navržen. Žalobce se s listinami seznámil a zůstal pasivní. Výše pokuty je na nejspodnější hranici. Nová úprava sankcí zvýšila a není pro žalobce příznivější.

Jednání dne 10. 3. 2026

11. Úvodem jednání soud účastníky poučil o zákonné koncentraci (§ 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.) i provedené soudcovské koncentraci (§ 52 odst. 3 s. ř. s.). S ohledem na uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby nelze účinně vznášet nové žalobní body. Z důvodů marného uplynutí koncentrační lhůty určené v rámci předvolání nemůže soud přihlédnout ani k později uvedeným tvrzením a označeným důkazům, ledaže by nastaly po rozhodném dni (týden od doručení předvolání k jednání dne 6. 2. 2026, tj. po 13. 2. 2026) nebo je účastník bez své viny nemohl včas uvést.
12. Na to žalobcův zástupce namítl, že neakceptuje koncentraci, lhůty zvýhodňují orgány veřejné moci. Správní žalobu by *de lege ferenda* mělo být možné doplňovat kdykoliv. Nečekal výzvu ke koncentraci v předvolání. Po běžném člověku lze těžko chtít, aby shromáždil veškeré možné myslitelné argumenty. Není to fér.
13. K tomu soud konstatuje, že je vázán zákonem a žalobce ani po zákonné lhůtě k podání žaloby za celých více než 12 měsíců od jejího podání písemně své stručné žalobní body nijak nerozvinul ani nedoplnil. Po advokátovi jistě lze požadovat, aby soudem doručené písemnosti četl a řídil se jimi.
14. Žalobce při jednání zdůraznil otázku materiální stránky přestupku, ve spise chybí důkaz pro tvrzení o tom, že rychlost byla změřena v místě, kde jsou přechody. Dopoledne jsou lidé v práci a děti ve škole. Místo spáchání přestupku není dostatečně specifikováno. Není jasné, kdy přesně žalobce překročil rychlost, šlo o průměrný údaj. Žalobce nebyl dostatečně poučen o procesních právech. Vychází se jen z fotografie pořízené soukromou firmou, lidé jsou snímáni bez svého vědomí. Není podloženo, že povolení podepsala oprávněná úřední osoba. Ve výroku chybí konkretizace místa měření. Nebylo prokázáno, že kamery byly instalovány legálně podle stavebního práva.

15. Žalovaný poukázal na to, že umístění rychloměru vyplývá z ověření a povolení měření. V čase měření (11:18) odcházejí děti a pracovníci na obědy, na ulicích jednoho chodců. Žalobcovy nové námitky jsou opožděné.
16. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Soud v reakci na rozvinuté námitky týkající se místa měření a umístění přechodů pro chodce provedl dokazování nahlédnutím do aktuálních mapových podkladů mapy.com vč. služby panorama (stejný důkaz následně navrhl i žalovaný). Soud zobrazil běžnou mapu i fotomapu silnice I/3 v obci Miličín a v detailu ji prozkoumal ve směru ze severu na jih (tj. ve směru na Tábor). Následně přepnul na službu panorama, která umožňuje zobrazit fotografie z jednotlivých bodů na této silnici. Detailně se zabýval situací okolo jediných dvou přechodů pro chodce na této silnici v obci, tedy v blízkosti autobusového nádraží a čerpací stanice AmOil. Zjistil, že právě na začátku a konci tohoto úseku jsou po pravé straně vozovky viditelné pro měření rychlosti typické stožáry s kamerami. U jižního stožáru je na silnici vyznačena čára, která zpravidla označuje začátek či konec měřeného úseku. U severnějšího stožáru bylo čar viditelných více. V obou místech se poblíž stožárů uprostřed vozovky nachází šikmé rovnoběžné čáry (patrně vodorovná dopravní značka V13a), což odpovídá fotografiím z měřidel, které jsou součástí správního spisu.
17. Soud neprováděl k důkazu žalobcem navržený výslech ředitele či příslušného náměstka Krajského ředitelství Středočeského kraje či samotného komisaře, jenž podepsal stanovisko policie, ani se Krajského ředitelství Středočeského kraje na jeho pravomoc k podpisu nedotazoval ani neprováděl k důkazu jeho vnitřní řád či jiný vnitřní předpis. Tyto důkazní návrhy jsou jednak nadbytečné (viz body 41-42 tohoto rozsudku) a navíc jsou opožděné, neboť je žalobce mohl navrhnout do uplynutí koncentrační lhůty a neučinil tak.
18. Soud též neprováděl dokazování dotazem na příslušný stavební úřad ani si nevyžádal dokumentaci stavebního řízení vedeného ohledně stacionárních rychloměrů a stožárů. Otázka, zda byla tato měřidla povolena podle stavebního práva, není pro rozhodnutí otázky žalobcovy přestupkové odpovědnosti relevantní. Tato žalobní námitka je navíc opožděná jak z hlediska zákonné, tak i soudcovské koncentrační lhůty. V žalobě nemá žádný předobraz. Totéž platí o námitkách, že žalobce nebyl dostatečně poučen o procesních právech, že jsou fotografie pořizovány soukromou společností a že jsou lidé snímáni bez jejich vědomí. Soude se jimi proto nezabýval.
19. Žalobcův zástupce při jednání též namítl, že nerozumí měření a neví, jak je možné, že žalobce jel po úseku celých 11 s rychlostí 59 km/h. I tato žalobní námitka je opožděná. Soud nicméně pro úplnost uvádí, že fotografie obsažené ve správním spise obsahují v levém sloupci údaje změřené daným měřidlem (jedno na vjezdu do úseku a druhé na výjezdu z úseku), které fotografii pořídilo, a v pravém sloupci již pro obě fotografie stejně vypočítávají celkovou průměrnou úsekovou rychlost. Pokud žalobcovo vozidlo vjelo do měřeného úseku dlouhého 193,8 m v čase 11:17:49,464 a vyjelo v čase 11:18:01,192 (tj. projelo jej za 11,728 s), měla být za pomoci dosazení do vzorce $v = \frac{s}{t}$ správně spočtena průměrná rychlost vozidla 16,5246 m/s, což je (po vynásobení převodovou konstantou 3,6) 59,4884 km/h. To odpovídá údajům na fotografiích (59 km/h).
20. Soud též neprováděl k důkazu ani návod k rychloměru, který si pro případ potřeby vyžádal od výrobce. Žalobce totiž ani při jednání, ačkoliv se s materiálem při nahlížení do spisu

seznámil, nenamítl konkrétní nedostatek měření, ke kterému dle něj pro porušení návodu došlo. Důkaz tedy není relevantní k projednání řádně a včas uplatněných žalobních bodů.

Posouzení žalobních bodů

Vymezení skutkové a právní věty

21. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
22. Podle odst. 4 věty druhé téhož ustanovení se za uvedený přestupek uloží pokuta, přičemž pro určení jej výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
23. Podle § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.
24. Podle odst. 5 téhož zákona se při pozdějších změnách zákona, který je účinný při dokončení jednání, kterým je přestupek spáchán, použije zákona nejmírnějšího.
25. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (zařazeno v hlavě II) smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
26. Soud dává žalobci obecně zapravdu v tom, že skutek, v němž je spatřováno přestupkové jednání, musí být natolik dostatečně vymezen, aby nemohl být zaměněn s jiným. Tyto požadavky na formulaci výroku dovedl již rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, který mj. vyložil, že „[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“
27. Soud nicméně konstatuje, že ze skutkové věty prvostupňového rozhodnutí, jak je popsána v bodě 1 tohoto rozsudku, jasně vyplývá, že dané vozidlo jelo na silnici I/3 v obci Miličín ve směru na Tábor a v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, mu byla ve výroku specifikovaným automatizovaným rychloměrem (určen typem a výrobním číslem) naměřena vyšší rychlost. Z toho je zřejmé, že nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročením rychlosti *v obci*, nikoliv na dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, a to v Miličíně na silnici I/3 v oblasti, kde měření provádí automatický technický prostředek bez obsluhy typu SYDO Traffic Velocity, v.č. X, ve směru na Tábor. Konkretizací měřidla je skutek co do místa vymezen dostatečně a není zaměnitelný s jiným. V řízení ostatně nevyšlo najevo (a ani to nebylo tvrzeno), že by v obci Miličín na silnici I/3 ve směru na Tábor bylo měřených úseků více.
28. Z výstupu automatizovaného technického prostředku (obsahuje odpovídající výrobní číslo rychloměru) ve správním spisu je zjevné, že žalobcem provozované vozidlo mělo v inkriminovaný den jet rychlostí (po odečtu maximální přípustné odchylky měřícího zařízení) 56 km/h v místě, kde je maximální dovolená rychlost 50 km/h. Jednání nezjištěného řidiče by odpovídala kvalifikace § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

provozu ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, tj. k 14. 8. 2023, podle kterého bylo přestupkem fyzické osoby při řízení vozidla překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, za které šlo dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložit pokutu ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč.

29. Avšak podle znění zákona o silničním provozu účinného ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí se uvedená skutková podstata týkala překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 10 km/h a více. Jednání řidiče, který nejvyšší dovolenou rychlost překročil o méně než 10 km/h, by mělo být právně kvalifikováno jako § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který postihuje porušení povinnosti stanovené v hlavě II zákona o silničním provozu (zde pravidla o nejvyšší dovolené rychlosti dle § 18 odst. 4 tohoto zákona) jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) citovaného ustanovení. Za toto jednání bylo možné dle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložit pokutu od 2 000 Kč do 5 000 Kč. Tato právní změna právní úpravy, stejně jako jakákoliv pozdější změna zákona o silničním provozu, tedy nebyla pro žalobce příznivější, neboť jednání netrestala mírněji.
30. Správní orgány tedy nepochybily vymezením skutkové věty a uvedením § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť ta se správně vztahovala k právní úpravě účinné ke dni spáchání přestupku. Jak vyplývá z předposlední strany prvostupňového rozhodnutí a poslední strany napadeného rozhodnutí, správní orgány si byly vědomy povinnosti posuzovat trestnost činu a ukládat trest podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán, a užít pozdějšího zákona jen tehdy, je-li pro pachatele příznivější. Shledaly však správně, že příznivější není.

Výše trestu

31. Podle rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, je rozhodnutí o uložení pokuty nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ. Současně podle rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 84/2020-46, platí, že „[...] účelem požadavku individualizace trestu není, aby správní orgány byly nuceny provádět slohová cvičení, jež by obsahovala opsaná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Ten v § 37 až § 40 uvádí demonstrativní výčet okolností, k nimž má správní orgán při ukládání sankce přihlížet, přičemž se jedná dohromady o 27 položek. Nelze si tak rozumně přestavit, že by se správní orgán měl ve všech případech věnovat všem těmto okolnostem a zejména, že by ve všech případech byly veškeré v zákoně uvedené okolnosti v dané věci relevantní.“
32. Trestání za běžné přestupky, jako je ten nyní projednáváný, má být přitom v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. S ohledem na to, že trest pokuty byl žalobci uložen na samé spodní hranici možného rozpětí a žalobce byl v řízení zcela pasivní a netvrdil žádné zvláštní okolnosti týkající se jeho osoby nebo spáchaného přestupku, nebyly správní orgány povinny blíže odůvodňovat určení její výše.

Materiální stránka přestupku

33. K naplnění materiální stránky přestupku NSS rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, uvedl, že v obecné rovině lze: „*vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Čím vyšší bude společenská nebezpečnost určitého jednání, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by mohly oslabit materiální stránku natolik, že by toto jednání nemohlo být kvalifikováno jako přestupek.*“
34. Materiálním znakem přestupku se zabývalo prvostupňové rozhodnutí na jeho poslední straně. Poukázalo na to, že obec, kde k přestupku došlo, je velmi frekventovaná. Silnice je využívána 24 hodin denně řidiči vozidel, chodci i cyklisty. Během dne je zde velký provoz, neboť se jedná o hlavní tah ve směru na České Budějovice. V měřeném úseku se nachází dva přechody pro chodce a je zde nutné dodržovat dovolenou rychlost, aby nedocházelo k ohrožení ostatních účastníků provozu a chodců. Městský úřad též odkázal na zásadu prevence.
35. Proti uvedenému hodnocení žalobce nepřinesl ve správním řízení žádnou vlastní argumentaci. Soud proto považuje vypořádání této otázky za plně dostačující. Městský úřad v něm jasně identifikoval chráněný zájem společnosti a individuální míru společenské nebezpečnosti porušování pravidel silničního provozu v daném místě.
36. Dokazováním internetovými mapami soud ověřil, že v Miličíně na silnici I/3 ve směru na Tábor se nachází jen 2 přechody pro chodce, a to v místě, kdy po pravé straně je benzínová stanice a autobusové nádraží. Zde lze skutečně očekávat zvýšený pohyb chodců, a to právě i v čase, kdy k projednávanému přestupku došlo. V tomto úseku (na jeho začátku a konci) jsou na fotografiích viditelné stožáry s kamerami (měřícím zařízením). Dokazování tedy potvrdilo, že se v měřeném úseku nachází dva přechody pro chodce. Správní orgány přitom neměly povinnost tuto otázku blíže prokazovat, neboť žalobce s ní ve správním řízení nepolemizoval. Přítomnost přechodů pro chodce je přitom stěžejní. Soud považuje za notoriету (látka středoškolské fyziky), že brzdná dráha roste s druhou mocninou rychlosti. I malé překročení dovolené rychlosti tedy může mít na přechodu pro chodce tedy fatální následky. Materiální stránka daného přestupku je dána.

Návod k obsluze rychloměru

37. Žalobce též velmi neurčitě namítl, že ve správním řízení nebyl k důkazu proveden návod k obsluze rychloměru. Naznačuje tím, že měření nemuselo být provedeno správně, ačkoliv žádné konkrétní pochybení nenamítá.
38. Například v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, NSS uvedl, že „*z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irrelevantní, že došlo k výměně pneumatik (na měřícím vozidle Českého*

metrologického institutu, na němž byl umístěn etalonový rychloměr – doplněno soudem)“. Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, se NSS vyslovil tak, že „[m]ěřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).“ V rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, je pak vyjádřen závěr, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115).“

39. Aplikováno na nyní posuzovanou věc, soud ověřil, že ve správním spise je založen ověřovací list použitého měřícího zařízení. Z něj především plyne, že v době měření rychlosti byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla. Současně z jeho obsahu vyplývá, že ověření proběhlo i v návaznosti na státní etalony délky a času. Je tedy zjevné, že bylo ověřeno i to, že měřící zařízení je kalibrováno na měření délky a času, tedy veličin potřebných pro stanovení správné průměrné rychlosti projíždějících vozidel. Dále je v ověřovacím listu uvedeno, podle jakého metrologického předpisu byl rychloměr zkoušen, a to se závěrem, že rychloměr má požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel. S ohledem na skutečnosti vyplývající z citované veřejné listiny do správního spisu založené má soud za prokázané, že rychlost žalobkyni provozovaného vozidla byla změřena bezvadně. Soud zde zdůrazňuje specifickou povahu automatických měřících zařízení bez obsluhy, která nejsou obsluhována žádnou konkrétní osobou a sama exportují správná měření. V takovém případě není představitelné, že by porušením návodu mohlo dojít k negativnímu ovlivnění měření.
40. Ani žalobce ostatně netvrdí, co z absence návodu ve správním spise dovozuje. Měl přitom dostatek času si případně návod vyžádat a konkrétní námitku formulovat. Jelikož si jej soud vyžádal a učinil jej obsahem soudního spisu, žalobce se s ním seznámil při nahlížení do spisu dne 6. 3. 2026. Přesto žádné konkrétní pochybení měření nenamítl, což při jednání též výslovně uvedl.

Stanovisko policie a oznámení o přestupku

41. I ke zbývajícím žalobcovým námitkám soud považuje za vhodné připomenout, jakým způsobem je aplikována zásada oficiality v přestupkovém řízení. Tato zásada znamená, že důkazní břemeno tíží správní orgán. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35; a ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24). Založil-li městský úřad do spisu oznámení o přestupku a též stanovisko Krajského ředitelství policie Středočeského kraje k navrhovaným úsekům měření, bylo na žalobci, aby plausibilně tvrdil a prokázal, proč tyto podklady nejsou použitelné.

42. Žalobce však ve vztahu ke stanovisku policie namítl pouze to, že jej nevydala oprávněná osoba, aniž by vůbec vysvětlila, proč je takového mínění. Stanovisko policie vydal dopravní inspektorát Benešov a je podepsáno npor. Bc. T. K., komisařem. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že tato osoba nebyla řádně pověřena ředitelem Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Stanovisko policie požívá presumpci správnosti, kterou se žalobci nepodařilo zpochybnit.
43. Pokud jde o oznámení o přestupku, toto skutečně nebylo ze strany městské policie Votice jakkoliv podepsáno. To však neznamená, že by šlo o nepoužitelný podklad. Zákon o odpovědnosti za přestupky (zejm. § 73 a § 74 zákona o odpovědnosti za přestupky) nestanoví požadavky na formu podnětu a k zahájení řízení o přestupku ostatně ani žádný podnět nevyžaduje. Přestupkové řízení je postaveno na zásadě oficiality a správní orgán má povinnost zahájit řízení o každém přestupku, o kterém se – lhostejno jak – dozví (§ 78 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). V daném případě tedy nebyl chybějící podpis překážkou zahájení řízení o přestupku. Žalobce pak nikterak nezpochybňuje pravost výstupu z automatického technického prostředku používaného bez obsluhy (typ SYDO Traffic Velocity), který je stěžejním důkazem v žalobcově věci.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. března 2026

JUDr. Bc. Kryštof Horn v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.